

období 28 denním byl překročen, což ostatně zástupce stížnosti při veřejném ústním líčení sám doznal.

Za tohoto stavu věci nutno uznati, že úřady správní spatřovaly důvodně i v této výpovědi po subjektivní stránce doznání st-lovo o tom, že zaměstnává své magistry během 28 dní více než po 192 hodin. Opřel-li tedy žal. úřad, když, jak svrchu dovozeno, skutková podstata přestoupení zák. č. 91 z r. 1918 resp. nař. č. 499 z r. 1921 po objektivní stránce jest dána, nař. rozhodnutí po subjektivní stránce o posléze uvedené výpovědi st-lovy, nelze míti za to, že by se byl octl v odporu se zákonem.

Jest proto stížnost bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 3068.

N á h r a d a š k o d y z p ů s o b e n é n e z á k o n n ý m v ý k o n e m v e ř . m o c i: Mimo případy, ve kterých ručení státu je zvláštním předpisem stanoveno, neručí stát za škody způsobené nezákonným výkonem veř. moci.

(Nález ze dne 8. ledna 1924 č. 22.655/23).

V ě c: Bedřich Sch. v Praze proti ministerstvu pro zásobování lidu (odb. rada Dr. Benda) o náhradu škody vzniklé zabavením cukru.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním ze 7. září 1921 domáhal se st-l u magistrátu hlavního města Prahy, aby mu byla nahrazena škoda způsobená magistrátem jako orgánem státní moci výkonné penízem 103.920 K. Na odůvodnění této své žádosti uvedl, že mu bylo na dobu od 1. července do 30. září 1920 přiděleno čsl. cukerní komisí k výrobě cukrovinek 119 q krystalového cukru, že tento cukr byl dne 18. srpna 1920 úřadovnou pro potírání lichvy v Čechách zajištěn, avšak čsl. cukerní komisí dne 4. září 1920 uvolněn. Aprovisační úřad hlavního města Prahy neuznal tohoto uvolnění a zakázal zpracovati cukr, který tu ještě zbýval ze zjištěného množství po odečtení 35 q, jichž zpracování bylo min. pro zásobování lidu a dalších 15 q, jichž zpracování bylo aprovisačním úřadem povoleno. V žádosti uvedl, že aprovisační úřad nebyl oprávněn zakázati zpracování zbývajících 69 q, čímž mu vzešla škoda na režijních výlohách 11.460 K, na ušlém zisku 13.455 K, ztráta při prodeji 35.880 K a mimo to byl uznán čsl. cukerní komisí povinným zapraviti peníz 43.125 K jako rozdíl mezi cenou cukru stanovenou pro výrobní období 1919/20 a cenou stanovenou pro období 1920/21.

St-l žádal, aby mu byla škoda nahrazena, zejména působeno k tomu, aby byl zproštěn povinnosti zapraviti zmíněný rozdíl ceny cukru částkou 43.125 K, neboť k administrativním opatřením ve věcech úpravy obchodu s řepovým cukrem byla ve smyslu vl. nař. z 23. září 1919 č. 519 Sb. povolána výhradně cukerní komise, která zabavený cukr uvolnila.

Výměrem z 21. září 1921 nevyhověl magistrát hl. m. Prahy této žádosti s odůvodněním, že straně bylo možno proti prozatímnímu opatření magistrátu jakožto politického úřadu I. stolice stěžovati si k instanci vyšší, považovala-li je za nezákonné nebo nesprávné, a že není zákona

ani předpisu, dle něhož by polit. úřad ručil za škodu, která by event. jeho rozhodnutím neb opatřením straně vzešla. Magistrát podotkl, že nemá příčiny obírat se meritem věci a že odmítá jakékoli nároky náhradní.

Zsp rozhodnutím z — zamítla odvolání z toho podané z důvodu v odpor vzatého výměru.

Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. zásobování dalšímu odvolání, poněvadž v opatření magistrátu stran uvolnění svého času zabavených 119 q cukru nelze spatřovati nějakého protizákonného opatření neb zavinění škody, ježto k administrativnímu opatření tohoto rázu ve věcech úpravy řepového cukru ve výrobním období 1919-1920 vl. nař. z 23. září 1919 č. 519 Sb. povolány byly správní úřady státní, nikoliv cukerní komise. — — —

Stížnost, pokud se obrací proti výroku, jímž byla st-li odepřena náhrada jím požadovaných výloh 11.460 K, ušlého zisku 13.455 K a ztráty při prodeji 35.880 K, nelze uznati důvodnou, neboť platný řád nemá všeobecné normy, upravující ručení státu za výkon veřejné moci.

Dle §u 92 ústavní listiny u r č u j e z á k o n, pokud stát ručí za škodu způsobenou nezákonným výkonem veřejné moci. Tímto ustanovením nebyl normován závazek státu k náhradě škody takto vzniklé, nýbrž toliko vysloveno, že jen zákonem lze tuto otázku upravit. Ježto tento zákon dosud vydán nebyl, platí právní stav, jak byl před vydáním ústavní listiny.

Směrodatnými jsou ustanovení obsažená v čl. 12 stát. zákl. zák. o moci vládní a výkonné z 21. prosince 1867 č. 145 ř. z. V tomto článku bylo budoucí zákonné úpravě vyhrazeno civilněprávní ručení státních zaměstnanců za porušení práva, způsobené opatřeními příčícími se povinností jim uloženým. Takový zákon v Rakousku vydán nebyl a vůbec nebylo zásadně uznáno ručení státu za správní akty u výkonu veřejné moci, nýbrž pouze pro některé určité případy bylo zvláštními zákony ručení státu stanoveno, jako na př. syndikátním zákonem z 12. července 1872 č. 112 ř. z. a jinými. Ve všech případech, kde není zvláštního předpisu, který ručení státu výslovně stanoví, neručí stát za výkon moci veřejné. Není-li však dosud ani žádné všeobecné zákonité normy, dle níž stát ručí za škodu způsobenou nezákonným výkonem moci úřední, ani žádné speciální normy, která by v případech takových, o jaký jde, tedy v záležitostech týkajících se úpravy obchodu s řepovým cukrem, ukládala státu ručení za provádění předpisů o tom vydaných, což ostaně stížnost ani netvrdí, neboť nedovolává se žádného právního předpisu, pak nemohl žal. úřad, když odmítl nárok st-lův, byť i z věcných důvodů, porušiti nějaké subjektivní právo st-lovo. Potom však jest nerozhodno, jakým způsobem úřad odepření náhrady škody odůvodnil a není třeba zabývat se vývody stížnosti, jež se týkají tohoto odůvodnění. — — —

Č. 3069.

Administrativní řízení. — Dávka z přírůstků hodnoty: * Odevzdá-li strana lhůtou vázané podání na výběrčí úřad poště bez úředního potvrzení, jest včasnost podání posuzovati podle